

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๔๘

รัฐบาลกำลังเมาหมัด

(พระธรรมทูตจากออสเตรเลียมากราบเยี่ยม: มารับพัดครับ เขาให้เป็นชั้นราช
ครับผม) อย่าเป็นบ้านะ ได้พัดแล้วเป็นบ้า ถ้าอยู่ธรรมดาไม่เป็นไร พอได้พัดเข้ามาเป็น
บ้าเลยนะเรา หลวงตาบัวจึงเอาไว้ข้างบน ถ้าอยู่ด้วยกันมันจะเป็นบ้า ต้องแยกกันอยู่ นี่
ท่านอยู่ออสเตรเลีย มารับพัดชั้นราชฯ วังนั้นะ จึงว่าให้ระวังเป็นบ้าพัดนะ
เพราะฉะนั้นเราจึงเอาไว้คนละแห่ง พัดเจ้าคุณบัวอยู่ข้างบน หลวงตาบัวอยู่ข้างล่าง
ไม่ให้มาคละเคล้ากันมันจะเป็นบ้า เข้าใจไหม ให้แยกกันอยู่

มันก็แปลกนะละ แต่ถ้าตามอัยยาศัยนี้เป็นธรรมดา เช่นอย่างพระบาทสมเด็จพระ
พระเจ้าอยู่หัวท่านพระราชทานพัดหรือยศให้พระ ก็เป็นพระราชอัยยาศัยของท่าน ไม่
เสียความงาม งาม हुआมาหน้าเคารพบูชา ใจดีดีดินเสนอขอยศนี้ซิ แหมอุจาดมากพระ
เรา เสนอไปเรื่อย ๆ ไปถึงเจ้าคุณนั้นคนนั้น ขอยศนี้นัยศนี้ โห้ เราทุเรศจริง ๆ นะพระ
ด้วยกัน มองเห็นกัน เราก้พระ นั้นก็พระ สะดุดทันที หากเป็นตามอัยยาศัยก็ไม่ใช่ไร

ต้นเหตุก็เป็นมาตั้งแต่พระพุทธเจ้าทรงตั้งเอตทัคคะ คือเลิศคนละทาง ๆ แก่
บรรดาพระอรหันต์ทั้งหลาย ๘๐ องค์ องค์นี้เลิศทางนี้ ๆ ล้วนเป็นพระอรหันต์แล้วนะ
องค์นี้เลิศทางปัญญา องค์นี้เลิศทางฤทธาศักดานุภาพ เลิศคนละทิศละทาง ถึง ๘๐
องค์ คงจะไปคว่ำเอนันนั้นแหละมา ยศของท่านท่านส่งเสริมว่าเลิศคนละทาง ๆ จากนั้นมา
ก็มาตั้งพระยศนั้นยศนี้ไปเรื่อย เราจึงเตือนพวกเราเอง เราก้เคยพูดนี้นะพอได้ชั้นธรรม
แล้ว เพราะข้ามขั้นนี้เรา ที่แรกตั้งพระครูให้เรา เราไม่เอา ส่งคืน ฟาดที่หลังนี้ใส่ชั้นราช
เลย ชั้นสามัญธรรมดาไม่เอา ขึ้นชั้นราชเลย

ตั้งที่หลังนี้เทพไม่อยู่ ฟาดขึ้นชั้นธรรมเลย พอมาถึงชั้นธรรมเอาละนะเรา เรา
พูดจริง ๆ นะ ไม่ได้นะ ว่ากับผู้ใหญ่นั้นแหละ ที่นี้ต่อไปอย่ามาตั้งอีกนะ รับนี้เพราะเห็น
แก่ทั้งสองพระองค์นะ เราว่า แต่ต่อไปอย่ามาตั้งอีกนะ ชั้นธรรมแล้วรองสมเด็จพระ
เคยข้ามแล้วมันจะโดดขึ้นสมเด็จพระ ตั้งเพียงนี้ยุ่งพอแล้ว บอกตรง ๆ บอกตรง ๆ กับ
ผู้ใหญ่ ชี้ขาดเลยอย่ามาทำอีกนะ มันจะอยู่หรือไม่อยู่ก็ไม่ทราบแหละ ตั้งเจ้าคุณบัวเป็น
ชั้นธรรมมานี้ก็ปีมาแล้ว ใครทราบบ้างก็ปี แต่ก็เอาแน่นอนไม่ได้แหละ เพราะ
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงพระราชทานเอง เมื่อไรท่านตั้งของท่านได้สบาย ๆ ถ้า
เป็นพระราชอัยยาศัย ท่านตั้งของท่านได้สบาย

นี่พูดตรง ๆ ไม่เอา ธรรมในหัวใจพอแล้ว ความดีประพฤตินี้ปฏิบัติตัวเต็มตัว ๆ
ศีล สมาธิ ปัญญา วิชชา วิมุตติหลุดพ้น นี้คุณธรรมของพระ ยศของพระอยู่ที่นี้หมด

ไม่ได้ไปอยู่ที่ไหน ความปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ศีลสมบัติ สมบัติของพระคือศีลบริสุทธิ์ สมาธิสมบัติ สมาธิมีความแน่นหนามั่นคงเป็นลำดับลำดาไป จากนั้นก็ปัญญาสมบัติ สมบัติของท่านคือปัญญา ปัญญาเป็นชั้น ๆ จนกระทั่งวิมุตติสมบัติ ความหลุดพ้นเป็น สมบัติอันล้ำค่าประจำใจท่าน นี่ความดีความชอบสำหรับพระปฏิบัติตามธรรมของ พระพุทธเจ้า ไม่ต้องไปหาที่ไหน ๆ พระพุทธเจ้าประทานให้แล้วโดยสมบูรณ์ แต่มันไม่ อยากรอเอาชื่อนั้น หาแลกเปลี่ยนอย่างนั้น

เรื่องศีลเรื่องธรรมมันไม่สนใจ เป็นบ้าไปกับโลกกับสงสารกับบุตรกับคูไปหมด เรื่องศีลเรื่องธรรมเรื่องเลิศเรื่องเลอไม่สนใจ เวลานี้เป็นอย่างนั้น กำลังยกยอกิเลสขึ้น เป็นทองคำทั้งแท่ง เหยียบทองคำคือธรรมชาติที่เลิศเลอแห่งธรรมทั้งหลายนั้นลง ยก มุตรยกคุณขึ้นให้เป็นของดิบของดี มันจะดีได้ยังไงยกมุตรยกคุณ ยกขึ้นมาถึงจุมกก็ เหมือนที่จุมก ยกขึ้นไปไหนเหมือนไปเรื่อย ๆ เหมือนคลั่งไปทั่วโลกธาตุ ของไม่ดีเหมือนไป หมด แต่ของดีอยู่ที่ไหนหอมหวาน ท่านว่า สีลคนุโร อนุตฺตโร ศีลหอมหวานทั่วทุกทิศทุก ทาง

เราจึงได้เตือนพวกเดียวกัน ผู้มุ่งอรรถมุ่งธรรมให้มุ่งแต่ธรรม อย่าไปยุ่งเรื่อง โลกเรื่องสงสาร เราเคยคลุกเคล้ากับโลกกับสงสารมาตั้งแต่วันเกิดแล้ว เฉพาะชาตินี้ เรื่องการเกิดตายทับถมกันมาตลอดนั้นตั้งกับตั้งกลับไม่ต้องนับ เรานับปัจจุบันนี้เลย ตั้งแต่วันเกิดคลุกเคล้ากับสิ่งเหล่านี้มาแล้ว มาบวชเพื่อจะออกจากสิ่งเหล่านี้ถึงความ สะอาดปราดเปรื่องและเลิศเลอนี้ มันกลับโอดลงไป มันไม่ขึ้นนะ จึงได้เตือนพระเพื่อน ฝูงอยู่เสมอ ที่เราสนิทสนมและตายใจก็คือวงกรรมฐาน เราไม่ได้เหยียบได้ยกใครโดย หาเหตุผลไม่ได้ เรายกด้วยเหตุด้วยผล ยกตามหลักความจริง ดำหนิตีเตียนก็ดำหนิ ตามหลักความจริง ไม่ได้หาเรื่องมาดำหนิ

พอตายใจได้อยู่บ้างก็คือวงกรรมฐานสายพ่อแม่ครูจารย์มัน อันนี้ตายใจได้ เข้าถึงกันสนิทเลย ๆ เพราะหลักศีลหลักธรรมความดีงามทั้งหลาย ต่างคนต่างมุ่งมัน ต่างคนต่างปฏิบัติระดับตนอยู่ตลอดเวลา ท่านไม่ได้เห็นห่างจากธรรม ความ پاک ความเพียรของท่านเพื่อมุ่งอรรถมุ่งธรรม ท่านมีของท่านอยู่ในป่าในเขา ที่นี้เมื่อมีอย่าง นั้นแล้วก็เบิกทางเพื่อมรรคผลนิพพานอยู่ด้วยการปฏิบัติดีปฏิบัติชอบของตน ก้าวเดิน อยู่ด้วยความ پاکความเพียรเพื่อมรรคผลนิพพานทำไมจะไม่ถึง พระพุทธเจ้าสอนไว้แล้วว่าสวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบแล้วธรรมของเรา ทางนี้เป็นทางที่ชอบแล้ว จากจุดนี้ ถึงจุดนั้น เอ้า ก้าวไป ถ้าไม่ปลีกไม่แฉะถึงจุดนั้น บ้านนั้น ๆ

นี่จุดสวรรค์ พรหมโลก นิพพาน ก้าวไปตามนี้ด้วยศีลด้วยธรรมถึงเลย เรียกว่า สวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบแล้ว ทางนี้เป็นทางที่ชอบเพื่อมรรคเพื่อผล เพื่อความพ้น

ทุกข์แล้ว ให้พากันก้าวเดิน ความหมายว่างั้นที่ท่านสอนไว้ แล้วก็ อกาลิโก มรรคผล นิพพาน ทำทวยตลอดเวลา ผู้ปฏิบัติตามอรรถตามธรรม เป็นตลาดแห่งมรรคผล นิพพาน

อันน้ำมันเลอะเทอะจนดูไม่ได้ เราเอาธรรมออกกาง เราอย่าไปยกตัวเราว่าสูงกว่า คนนั้นสูงกว่าคนนี้ได้ไม่ถูก เราต้องเอาธรรมขึ้นกาง กางเอาไว้ ใครปฏิบัติดีปฏิบัติชอบขนาดไหน ความชมเชยก็ชมเชย หนุนกันไปๆ ทางดี ทางชั่วปิดออกๆ ศาสนาเดี๋ยวนี้เงินจะไม่มีเหลือแล้วนะ มีแต่กองมูตรกองคูถเต็มบ้านเต็มเมืองเต็มโลกเต็มสงสาร มันชอบกันหมดถ้าว่ามูตรคูถ ใครจะว่าเรียนสูงเรียนต่ำมาจากไหนก็ตาม มูตรคูถคือความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหา อันนี้เหมือนมูตรเหมือนคูถในสายตาของธรรม แล้วพวกนี้มันชอบอย่างนี้จะว่าไง ธรรมมันไม่ชอบ มันมาชอบเอาสิ่งเหล่านี้มันถึงเลอะเทอะสกปรก

ถ้าตั้งใจปฏิบัติจริงๆ แล้ว อะไรจะสวยงาม อะไรจะสงบบรมเย็นยิ่งกว่าผู้ปฏิบัติธรรมไม่มี ในโลกนี้เอาจมาแข่งกันเลย ถ้าปฏิบัติธรรมใจเป็นธรรมแล้วชุ่มเย็นไปหมด ถ้าเป็นโลกเมื่อไรเอาละ เป็นโลกก็เป็นโลกนั้นละ มันโลก ไม่ได้อย่างใจก็เคียดแค้นฆ่าฟันรันแทงกันแหลกเหลวไปหมด ตัวราคะตัณหาเป็นตัวสำคัญมากที่สุดที่เดียว ตัวนี้กินไม่อิ่ม กินไม่พอ ไม่มีคำว่าพอตัวราคะตัณหา ตัวนี้รุนแรง เป็นรากเหง้าสำคัญที่จะผลักดันความประพฤติของเราให้เดินให้ติดไปตาม ตัวนี้ตัวสำคัญมาก ที่นี้ได้มาเท่าไรก็ไม่พอมันก็เข้าหาความโลภละที่นี้ ได้เท่าไรไม่พอๆ ไม่มีคำว่าพอ เรื่องของกิเลสเป็นอย่างนั้น

เราพูดจริงๆ เราสอนโลกด้วยใจที่บริสุทธิ์ เปิดโล่งเลย ความบริสุทธิ์ของใจได้มาจากไหน ได้มาจากการประพฤติปฏิบัติตามทางของศาสดาที่สอนไว้แล้วว่าสวางชาติธรรม ตรัสไว้ชอบแล้ว เอา เดินให้ชอบ นั้น เดินให้ชอบก็ถึงที่ชอบ ตั้งแต่ต้นถึงอวสานได้แก่นิพพาน จะพ้นจากสายทางคือธรรมที่แสดงไว้แล้วนี้ไม่ได้เลย ท่านสอนไว้อย่างนั้น พวกเรามันแฉลบๆ พระเราแทนที่จะเข้าศีลเข้าธรรม ปฏิบัติตนให้เป็นระเบียบเรียบร้อย จิตใจมุ่งมั่นต่ออรรถต่อธรรม มันไม่ได้มุ่งมั่นนะ มันวิ่งหาโลกหาสงสาร

บวชเข้ามาพอออกจากโบสถ์แล้ว ให้เขาตั้งเป็นพระครูให้เลยมันชอบ นี่เขาเก่งนะ พอออกจากโบสถ์มาแล้วได้เป็นพระครูแล้ว พอไปถึงกุฏิฟาดเป็นเจ้าของแล้ว พอเข้าห้องนอนฟาดเป็นสมเด็จแล้ว เข้าใจไหมละ มันเป็นบ้ายศอย่างนั้นนะเดี๋ยวนี้พระเรา มันไม่ได้มุ่งอรรถมุ่งธรรม พูดให้ตรงไปตรงมาตามหลักธรรม ไม่เหยียบย่ำทำลาย ยกยอใครถ้าผิดทาง เป็นอย่างนั้นนะ มันสมบัติอะไรก็ล้มปากเฉยๆ เขายกยอท่านนั้นก็เป็นการขึ้นเลย

มันน่าคิดอยู่นะ คือหมามันก็ชอบยอ ทำไมคนเป็นเจ้าของหมาจะไม่ชอบยอล่ะ เราไปฉันทที่บ้านเขาในกรุงเทพ หมาทัวนั้นน่ารักนะ อ้วนๆ เตี้ยๆ หูตูป เขาบอกว่าหมาตัวนี้มีมันรู้ภาษาคน เราพูดอะไรเขารู้หมด ที่นี้บ้านเขามีสระน้ำเล็กๆ อยู่ขึ้น เราบอกให้เขาลงสระก็ได้ ไปหาปลาก็ได้ พอว่า เขาถูกคึกคักขึ้นเลยนะเขาจะลงสระ โอ๊ย พูดเฉยๆ ไม่ให้ลงสระละ กลับคืนมาเสีย เขาก็กลับคืนมา นี่มันรู้ภาษาอย่างนั้นนะ มันชอบยอหมาทัวนี้ชอบยอ พอจบลงสุดท้าย ที่นี้ความตำหนินะ พอยกยออะไรไปแล้วเขาพอใจเต็มที่ ถ้าไม่ใช่หูตูปหูมันจะผิงออกมาอย่างนี้เลย แต่ที่มันหูตูปมันกางไม่ขึ้นมันก็เลยตูปอยู่อย่างนั้น พอใจอยู่ทั้งๆ ที่หูตูป พอจบลงแล้วคำที่เขาตำหนินี้เขาไม่ได้พูดดังนะ พอจบลงปั๊บเขาว่า ไอ้บ้า ว่าอย่างนั้นนะ เหม่อๆ ขึ้นเลย เขาโมโห เหม่อๆ ขึ้นเลย หมาทัวนี้แหละพอพูดยกยอเขาเสร็จเรียบร้อยลงไปแล้ว เขาก็สรุปความลงว่า ไอ้บ้า ไม่ได้พูดดังนะ เหม่อๆ ขึ้นเลย เขาไม่ชอบความตำหนิ

แม้แต่หมาก็ไม่ชอบ ถ้าความขมนี้ชอบหมด นับแต่คนลงไป พวกเรานี้พวกเหม่อๆ ถ้ายอแล้วหูผิงเลย พอตำหนิไอ้บ้าเท่านั้นเหม่อๆ ขึ้นเลย ไม่ชอบคำตำหนิ เอ๊ ชอบกล นี่เป็นหลักธรรมชาติของกิเลสกับธรรม ติดอยู่ในหัวใจของคนแต่ละคน เรื่องของคนที่มีกิเลสทั้งหลายชอบยอทั้งนั้นๆ ชอบเป็นลำดับลำดับ ชอบมากชอบน้อย ถ้ามีธรรมมากน้อยเพียงไรความชอบก็มีมากน้อยเพียงนั้น ชอบไปทางโลกธรรม ๘

ที่นี้พอเต็มที่แล้ว ไม่ว่าจะชมเชยสรรเสริญ ไม่ว่าจะตำหนิตติเตียน มันเหมือนน้ำเต็มแก้ว เอน้ำที่ไหนมาเทก็ล้นออกหมดไม่อยู่ได้ละ เต็มแก้วเต็มด้วยธรรม ธรรมเต็มหัวใจแล้วความชมเชย ความสรรเสริญนี้เป็นส่วนเกิน พอตกเข้ามาปั๊บไหลออกเหมือนกับน้ำตกลงบนใบบัว พอตกลงปั๊บมันจะกลิ้งของมันลงไปเลย ใบบัวก็ไม่ตั้งใจว่าจะป้องกันน้ำไม่ให้ซึม น้ำก็ไม่ต้องการจะต่อสู้กับใบบัว จะพยายามซึมใบบัว แต่ต่างอันต่างเป็นหลักความจริง พอน้ำตกลงบนใบบัวมันจะกลิ้งของมันไปเองไม่ติด นี่ละจิตของท่านผู้บริสุทธิ์พอทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว เป็นจิตที่เหมือนน้ำบนใบบัว

ความคิดความปรุงเป็นเรื่องของสมมุติ เรียกว่ากิเลสก็ได้ ท่านบอกว่า กิเลสตั้งอยู่ในจิตพระอรหันต์ ย่อมไม่ตั้งอยู่ได้นาน ย่อมกลิ้งตกไป ก็เป็นปัญหาถามกันละซิ อ้าว ว่ากิเลสสิ้นไปแล้ว แล้วอะไรไปตกอยู่ในจิตพระอรหันต์ ก็คือกิริยาของจิตที่คิดปรุงนั้นนั่นแหละ จิตของท่านบริสุทธิ์แล้วคิดเรื่องนั้นเรื่องนี้ พอคิดปั๊บมันดับพร้อมๆ ไม่ซึมซาบถึงจิต

โลกนี้ชอบยอ พูดถึงเรื่องพัตนะ เลยต่อไปเรื่อยๆ จนถึงไอ้หูตูป ยอมันก็ชอบไอ้หูตูป พอตำหนิ ตำหนิเบาๆ นะ มันหูตูปนะหมา พอว่าไอ้บ้าเท่านั้น โห่ๆ เหม่อๆ ขึ้นเลย เขาโมโห ชอบกลอยู่ น่ารักเสียด้วยหมาทัวนี้

ธรรมสอนโลก ให้ธรรมที่เราเรียนมาจดจำมาสอนโลก ใจเราก็เป็นเหมือนโลก ธรรมแม้จะสะอาดเลิศเลอขนาดไหน เมื่อมาคลุกเคล้ากับใจที่ไม่สะอาด ธรรมก็เลยกลายเป็นธรรมที่มัวหมองไปด้วย เช่นอย่างอาหารของเราที่ควรแก่การรับประทานแล้ว ปรุงมาเรียบร้อยแล้วควรแก่การรับประทาน แต่พลาดตกลงไปถูกฝุ่นถูกขี้ฝอยซึ่งเป็นของสกปรกแล้วนำรับประทานใหม่ละ อาหารที่ควรแก่การรับประทานแล้ว พอไปคลุกเคล้ากับสิ่งสกปรกก็ไม่นำรับประทาน ธรรมพระพุทธรเจ้าจะเลิศเลอขนาดไหนก็ตาม เมื่ออยู่ในจิตของปุถุชนแล้วก็ถูกคลุกเคล้าไป จิตไม่มีอำนาจมาก ธรรมไม่มีอำนาจมากเพราะถูกกิเลสข่ม กิเลสตัวล่ออำนาจ ตัวบั่นทอนอำนาจมันแทรกซึมอยู่นั้น

การเทศนาว่าการเทศน์ไหนก็เทศน์ เรียนมาจบพระไตรปิฎกก็ตาม ใจมีกิเลสอยู่นั้นความสกปรกอยู่นั้น เรียนอะไรมาก็มาคลุกเคล้ากับกิเลสที่อยู่ในใจ การเทศนาว่าการก็ไม่เต็มเม็ดเต็มหน่วย ไม่เต็มอรรถเต็มธรรม เพราะจิตใจมีกิเลสข้อสงสัยอะไรทุกอย่าง ความไม่แน่นอนไม่แน่ใจอยู่ในนั้น เจ้าของเทศน์ไปก็ไม่เคยทราบว่าสวรรค์นิพพานอยู่ที่ไหน ตำรับตำราท่านบอกสวรรค์นิพพาน ก็ว่าไปตามสวรรค์นิพพานเป็นนกขุนทองไป นี่พูดถึงภาคความจำไม่ได้เต็มเม็ดเต็มหน่วย เรียนจบพระไตรปิฎกมาก็มีแต่ชื่อ จำได้แต่ชื่อ ธรรมแท้ไม่มี

เช่นว่านิพพาน ๆ เรียนมาจำได้ แต่หัวใจยังไม่เป็นนิพพาน หัวใจเป็นคลังกิเลสว่านิพพานวันยังค่ำมันก็สงสัยอยู่วันยังค่ำนั้นแหละ การเทศนาว่าการของผู้มีกิเลสทั้งหลายกับท่านผู้สิ้นกิเลสแล้วต่างกันมากราวฟ้ากับดิน ท่านผู้สิ้นกิเลสแล้วท่านรู้หมดแล้วนี่ บรรจธรรมเต็มหัวใจ ออกไปเป็นฤทธิ์เป็นเดชเป็นอรรถเป็นธรรมล้วน ๆ ถึงจิตถึงใจ ไม่มีคำว่าจิตจางหรือจิตซัดในพระอรหันต์ที่ท่านเทศนาว่าการในธรรมทั้งหลาย เพราะใจของท่านทรงไว้แล้วซึ่งรสชาติอันอัศจรรย์ ธรรมะออกจากรู้นั้นแล้วก็ป็นรสเป็นชาติตลอดไป ไม่มีคำว่าจิตจางหรือจิตซัด โอ้ นี่ได้ฟังแล้วไม่มีนะ ถ้าเป็นปริยัติเรา พอเทศน์แล้ว โอ้ นี่ก็ได้ฟังแล้ว มันจิตแล้วนะ ถ้าพูดเรื่องอรรถเรื่องธรรมออกจากใจล้วน ๆ สด ๆ ร้อน ๆ ตลอดไปเลย มันต่างกัน ผิดกันมากนะ

ธรรมะออกจากใจเทศน์ไปนี้ไม่มีคำว่าจิตจาง เป็นรสเป็นชาติสด ๆ ร้อน ๆ ตลอดไปเลย เพราะใจของท่านเป็นรสเป็นชาติตลอดอนันตกาล นิพพานเที่ยงก็คือใจบริสุทธิ์นี้ละเที่ยงจะเป็นอะไรไป เที่ยงตลอดเวลา พูดอย่างนี้เราพูดได้ชัดเจน เพราะเราก็เรียนเหมือนกัน เรียนได้มากน้อยเพียงไรก็ได้ความจำมา ความจริงยังไม่ได้ ได้แต่ความจำมา ไปเทศนาว่าการที่ไหน เจ้าของก็สงสัยมรรคผลนิพพาน แล้วจะเอาความแน่ใจให้มีรสมีชาติได้ยังไง ไม่มี จิต ๆ ซัด ๆ ฟังไป เลยกกลายเป็นพิธีไป ฟังเทศน์ฟังธรรมอะไรเป็นพิธีหมด เรียนมาก็เป็น

เราไม่ได้โง่ได้อวด เราไม่ได้เหยียบได้ย่ำตัวเอง เราจะพูดตามความจริงเราเป็น มาแล้วเรียนหนังสือ ท่านบอกถึงมรรคผลนิพพาน มันยังไปตั้งเวทีกับนิพพานจนได้ เอ้ นิพพานมีจริง ๆ เหรอ ส่วนใหญ่ของจิตมุ่งต่อมรรคผลนิพพาน อยากไปนิพพาน แต่ ยังไม่สนิทใจว่า นิพพานมีจริง ๆ หรือมีแต่อยากเฉย ๆ นิพพานไม่มีแต่อยากเฉย ๆ มัน สงสัยอยู่งั้นละ เรียนไป นิพพานมีจริง ๆ เหรอ มีจริง ๆ เหรอ นั่น เพราะฉะนั้นจึงได้พูด ออกมาเลยว่า ขอให้ท่านผู้ใดก็ตามมาชี้แจงตามหลักความเป็นจริงให้เราทราบ เราจะ กราบไหว้ท่านผู้นั้น ครูบาอาจารย์องค์นั้นอย่างถึงใจ แล้วเราจะเอาตายเข้าว่าเลย การ ปฏิบัติของเราเพื่อมรรคผลนิพพานเอาตายเข้าว่าเลย จะให้ได้มรรคผลนิพพาน ว่างั้น นะ

นี่เวลาเรียนอยู่มันอยากไปนะส่วนใหญ่ อยากไปนิพพาน แต่ข้อสงสัยมันตีเข้าไป อย่างนี้ นิพพานมีจริง ๆ เหรอ หรือจะอยากลม ๆ แล้ง ๆ นะ นั่นเห็นไหมละ พอออกไป ฟังเทศน์หลวงปู่มันเท่านั้น ก็ท่านกางเรดาร์ไว้แล้วนี่เห็นไหมละ ไปหาท่านเพื่อความรู้ แจ่มเห็นจริงจริง ๆ สงสัยเราก็บอกสงสัยภายในใจ จะไปปลงลงที่ตรงไหน ก็มีพ่อแม่ครู จารย์มันเท่านั้น เอาละไป พอไปถึงท่านกางเรดาร์ไว้แล้ว หือ ท่านมาอะไร ท่านมาหา มรรคผลนิพพานหรอ ต้นไม้ภูเขาดินฟ้าอากาศไม่ใช่มรรคผลนิพพาน ไม่ใช่กิเลส กิเลสแท้มรรคผลนิพพานแท้ธรรมแท้อยู่ที่ใจ นั่นท่านชี้ลงนี่นะ เอา ปฏิบัติ เวลานี้จิตใจ ถูกกิเลสปกคลุมหุ้มห่อไว้ไม่สามารถมองเห็นมรรคผลนิพพานที่อยู่กับตัวได้ เอา ให้ ปฏิบัติ ตั้งใจปฏิบัติ

จิตตภาวนาเป็นสำคัญ ชี้ลงในจิตตภาวนา จิตตภาวนาจะเบิกกว้าง ถอดถอน จอกแหนคือกิเลสทั้งหลายออกจากใจได้ โห ถึงใจนะเวลาท่านเทศน์ เพราะเราไปมุ่ง จริง ๆ ท่านก็เทศน์เปรี้ยว ๆ เลย ท่านปฏิเสธหมด สิ่งทั้งหลายในโลกนี้ไม่ใช่บาปไม่ใช่ บุญ ไม่ใช่มรรคผลนิพพาน ไม่ใช่กิเลส กิเลสแท้ ๆ อยู่ที่นี่ ๆ ชี้ลงไปนี่ ธรรมแท้ที่อยู่ที่นี่ กิเลสแท้ ๆ อยู่ที่นี่ เอาเบิกออกด้วยจิตตภาวนา ท่านว้างนี้ โหย ฟังแล้วเหมือนตัวพอง ไปเลย จิตใจมันซาบซึ้ง หมายความว่าสมความมุ่งหมายแล้วที่เราตั้งมา จะมาปลดปลง ที่พ่อแม่ครูจารย์มัน คราวนี้สมมักสมหมายแล้ว หายสงสัยเรื่องมรรคผลนิพพาน

กลับมาถามเจ้าของ ที่นี้เราจะจริงไหม เราหามรรคผลนิพพาน มาถึงพ่อแม่ครู จารย์มันท่านแสดงว่ายังไง เราถึงใจแล้ว ที่นี้จะจริงไหม ทางนี้ตอบทันทีเลย จริง ๆ ถ้า ไม่จริงให้ตายเสียเท่านั้น นั่นเห็นไหม คำว่าถ้าไม่จริงให้ตาย คือเอาให้เต็มเหนี่ยวเลย ตายก็ตายเพื่อมรรคผลนิพพาน เพราะฉะนั้นความเพียรของเราจึงแรงผิดปกติ พูดถึง เรื่องความเพียรนี้ไม่ยอมมีใครเชื่อนะ ก็เราทำของเราอย่างนั้นจะว่าไง ไม่ยอมมีใคร

เชื่อเพราะไม่มีใครทำอย่างเรา มีน้อยมาก เราไม่อยากว่ามีแหละ ปัจจุบันนี้มีน้อยมากนะ นี่มันเอาจริงเอาจัง

พอลงใจแล้วเท่านั้น ทีนี้เอาเลย บึงเลยทีนี้ละ ตายก็ตาย ยังไงต้องให้ถึงนิพพาน ในชาตินี้ ยังไงต้องให้เป็นพระอรหันต์ในชาตินี้ มันสด ๆ ร้อน ๆ ขึ้นในใจนะ ทีนี้ความสด ๆ ร้อน ๆ ในหัวใจเพื่อมรรคผลนิพพานเต็มหัวใจอยู่แล้วนี่มันจะอ่อนแอได้ยังไง มันก็พุ่ง ๆ ๆ ประกอบความพากเพียร ๆ พาดถึงขนาดนั้น ๙ ปีเห็นไหมละ นี่ตกรรทังเป็นที่เราออกปฏิบัติ หลังจากได้รับโอวาทของพ่อแม่ครูจารย์มันอย่างถึงใจแล้วเท่านั้น การปฏิบัติก็ถึงใจเลยเหียวนะ ผาง ๆ เลย เอา เป็นก็เป็น ตายก็ตาย

แต่จิตใจนี้เกาะคำวานิพพานไม่ถอย คำว่าอรหันต์เกาะติด ๆ ไม่ถอย อะไรจะอ่อนแออันนี้ไม่อ่อน เกาะติด ๆ ทุกข์ยากลำบากอะไร ความมุ่งมั่นต่อมรรคผลนิพพานมันไม่ได้จิตใจนี้ พุ่ง ๆ เลย พาดเสียจนเต็มเม็ดเต็มหน่วย ก็เคยพูดให้บรรดาพี่น้องลูกหลานทั้งหลายฟังแล้ว เราหาของดีได้มากน้อยเพียงไร เราก็บอกว่าได้เท่านั้นเท่านั้น เหมือนเราไปหาเงินหาทองได้มากน้อยเพียงไร เราก็บอกได้เท่านั้นบาทเท่านั้นบาท ก็บอกตามเรื่องผลประโยชน์ที่ได้มาจากความชวนชวายของเรา

อันนี้การชวนชวายในธรรมทั้งหลายมีนิพพานเป็นสุดยอด เราก็พยายามตั้งตัวมาด้วยการปฏิบัติ พอได้รับกำลังใจจากพ่อแม่ครูจารย์แล้วผิงเลยนะความเพียร เป็นกับตายไม่สนใจเลย ก็ฟังชีวาไปอยู่ในหมู่บ้านเขา ส่วนมากเราอยู่ในป่าในเขานะ บ้านใหญ่ ๆ เราไม่ไป คือคนมาเกี่ยวข้องมากไม่ได้ภาวนา เสียเวลา ถ้าไปพักอยู่นอกบ้านเขารูมออกมา โอ้ย บ้านนี้ไม่เป็นท่า คำว่าไม่เป็นท่าคือเขาจะมากวน เข้าใจไหม ไม่ใช่อะไรนะ ต้องไปหาอยู่ในป่าในเขา ๓-๔ หลังคาเรือน ๕ หลังคาเรือน

ในป่าเรามองไปเห็นภูเขาอย่าเข้าใจว่าจะไม่มีบ้านคนนะ มีเป็นหย่อม ๆ ไปอาศัยเขาอย่างนั้นละ อยากรินก็ริน ไม่อยากรินก็ไม่ริน ก็วันช่างมัน แต่เรื่องมรรคผลนิพพานไม่มีถอยเลย อดอาหาร อดหลายวันเท่าไรสติยิ่งดี ความเพียรยิ่งดี สติเป็นพื้นฐานแห่งความเพียรจนกระทั่งถึงนิพพาน ปราศจากไม่ได้ละสติ อย่างพระท่านอดอาหารนี่ก็คือว่า อดไปเท่าไรสติยิ่งดี ๆ ความเพียรก็เด่น สติดีกิเลสไม่เกิด ถ้าลงสติดีแล้วกิเลสไม่เกิด พอเปลอเมื่อไรกิเลสเกิดเมื่อนั้น ๆ เป็นอย่างนั้นนะ

สรุปเอาเลยเราก็เอาตั้งแต่นั้นละเป็นต้นมา เรื่องอดอาหารก็เป็นตัวอย่างของพระเถรทั้งหลาย ที่ท่านทำอยู่เดี๋ยวนี้เราก็บอกว่า คำนี้ไม่ใช่เป็นคำสั่ง ไม่ใช่เป็นคำสอน แต่เป็นคำบอกเล่า ตามแต่ท่านผู้ใดจะถูกกับจริตนิสัยของตนก็นำไปปฏิบัติได้ สำหรับเราเองเราชอบอดอาหาร เรื่องอดอาหารในคัมภีร์ก็มี แต่พระองค์ไม่ได้บอกว่าให้ออดอาหารนะ หากทรงอนุญาต เช่น การอดอาหารถ้าอดเพื่ออวดตนอวดตัวอย่างนี้ ปรับ

อาบัติทุกความเคลื่อนไหว นั้นฟังซิ ถ้าวอดเพื่ออรรถเพื่อธรรม เพื่อความพากความเพียร เพื่อมรรคผลนิพพาน อุดเถิดเรตถาคตอนุญาต นั้นเห็นไหมละ นี่ในคัมภีร์มี

ที่นี้นิสัยของเรามันก็ไปชอบอันนี้ พออดอาหารไปเท่าไรสติที่ติดแนบๆ ตั้งแต่ต้นนะ จนกระทั่งถึงขั้นสติปัญญาอัตโนมัติ ที่นี้ไม่ต้องบังคับละ มันเป็นของมันเองอัตโนมัติ สติปัญญาหมุนเป็นสติปัญญาอัตโนมัติ ถึงความเพียรขั้นสูงขั้นละเอียด จากนั้นก็ก้าวเข้าสู่มหาสติมหาปัญญา ก็เลสไหลมาไม่ได้เลย ขาดสะบั้นๆ นี่ธรรมมีกำลัง มันเป็นอัตโนมัติเองฆ่ากิเลส ถึงอัตโนมัติของการฆ่ากิเลสไม่ถอย เหมือนกิเลสทำลายหัวใจสัตว์โลกเป็นอัตโนมัติด้วยกันหมดในหัวใจของสัตว์โลก กิเลสทำงานโดยอัตโนมัติแยบๆ ออกมานี้เป็นกิเลสทั้งหมด ธรรมไม่มี นี่กิเลสทำงานของมันโดยอัตโนมัติเพื่อวิญจนาของสัตว์

ที่นี้ธรรมเมื่อมีกำลังแล้ว ธรรมก็ทำงานเพื่อฆ่ากิเลสเป็นอัตโนมัติเหมือนกัน อยู่ที่ไหนๆ มีแต่ฆ่า สมมุติว่าเรานั่งจันจันหั้นนะ ปากนี่เคี้ยวไปกลืนไปๆ แต่จิตไม่อยู่นั้นะ มันอยู่กับสนามรบภายใน ระหว่างกิเลสกับจิตพืดกันอยู่ภายในลึกๆ เป็นเอง นี่ละที่ว่า เป็นอัตโนมัติ เราทำอะไรๆ ก็ตาม อันนี้มันจะหมุนของมันตลอดๆ นี่เรียกว่าสติปัญญาอัตโนมัติ ไม่เปลอ ลงถึงขั้นนี้แล้วไม่มีเปลอเลย ตั้งแต่ตื่นนอนจนหลับๆ ไม่เปลอ ไม่ต้องบังคับให้มีสตินะ ไม่ต้องบังคับกัน เป็นอัตโนมัติแล้วเป็นเองๆ ที่นี้ปัญญาที่เหมือนกันหมุนเป็นอันเดียวกันไปเลย

นี่พูดถึงเรื่องความเพียรที่ได้ปฏิบัติมา เวลาเรียนหนังสือเรียนถึงนิพพาน มันก็ไปตั้งเวทียูนิพพานนั้นละ เอ้ นิพพานมีจริงๆ เหรอ มีจริงๆ เหรอ ที่นี้พอมาปฏิบัติแล้วมันรู้จริงๆ นี่ ธรรมพระพุทธเจ้าสอนให้รู้จริงเห็นจริง หลอกโลกเมื่อไรพระพุทธเจ้าไม่เคยหลอกโลก เวลาปฏิบัติเข้ามันรู้ภายในซึ่ที่นี้ พอรู้ขั้นที่ตรงไหนแม่นยำๆ แน่ใจๆ ดุดตึ่มๆ นั้น ปฏิบัติธรรมรู้เข้าไปเรื่อยเห็นเข้าไปเรื่อย เห็นธรรมเห็นแปลกๆ ต่างๆ ไม่ต้องไปถามใครละ ธรรมกับจิตซึ่งเป็นความสัมพันธ์กัน กิเลสกับธรรมสัมพันธ์กันกับความรู้ มันจะรู้ของมันๆ แก่ของมัน อะไรขาดไปๆ มันก็รู้ของมันโดยลำดับลำดับ นี่เรียกว่าธรรมทำงาน

ที่นี้ทำไปเมื่อมีกำลังแก่กล้าแล้วธรรมเลยเป็นอัตโนมัติ สติก็เป็นอัตโนมัติ ปัญญาเป็นอัตโนมัติหมุนไปเรื่อยๆ จากนั้นก็ก้าวเข้าสู่มหาสติมหาปัญญาจากภาคปฏิบัติ ที่นี้คำว่ามรรคผลนิพพานสงสัยหรือไม่สงสัยมันไม่สนใจนะ มีแต่มุ่งสุดท้ายก็นิพพานอยู่ชั่วเอื้อมๆ แต่ก่อนว่านิพพานมีหรือไม่มีนะไม่สนใจเลย นิพพานกลายเป็นอยู่ชั่วเอื้อมๆ ด้วยความมุ่งมั่นหมุนตัวๆ ใส่เสียจนผางลงทีเดียวเลยเห็นไหมละ รู้มาเป็นลำดับแนใจเป็นลำดับลำดับไม่สงสัย รู้ภายในใจไม่สงสัยไม่เหมือนรู้ปริยัติ

นะ รู้ทางปริยัติรู้ไปตรงไหนๆ สงสัยตรงนั้นๆ ท่านว่าบาปว่าบุญสงสัยไปเรื่อย นรกสวรรค์สงสัยไปเรื่อย จนกระทั่งนิพพานสงสัยไปตลอด

พอปฏิบัติที่นี้หรือออกนะความสงสัย ความจริงทับเข้าไป พอรู้ชั้นมาตรงไหนมันจริง ๆ ก็ทับเข้าไป ความสงสัยตกรอกๆ สุดท้ายก็นิพพานอยู่ชั่วเอื้อมๆ นั่นละมันจะเป็นจะตายตอนนี้ ตอนนิพพานอยู่ชั่วเอื้อม มันจะไม่หลับไม่นอน ต้องบังคับให้นอน ไม่บังคับไม่ได้ มันจะหมუნของมันทำงานของมันฆ่ากิเลสเป็นอัตโนมัติๆ อยู่ย่นๆ นี่ละเราต้องบังคับให้นอน บังคับให้เข้าสู่สมาธิ ไม่อย่างนั้นมันทำงานเพลินด้วยสติปัญญาที่ฆ่ากิเลสเป็นลำดับลำดาไป นี่เรียกว่าเพลินเป็นอัตโนมัติแล้วที่นี้ ได้รู้เอาไว้นะ

แต่ก่อนความพากเพียรเราต้องหนุนต้องใสเข้าไป ไม้จันทน์ขี้เกียจ ที่นี้พอถึงขั้นนั้นแล้วได้รู้เอาไว้มันจะเลยเถิด พิจารณา ไม่หลับไม่นอน ฟาดเสีย เอา ที่นี้พูดเลย จนกระทั่งถึงกิเลสขาดสะบั้นลงจากหัวใจไม่มีอะไรเหลือเลย จ้าลงไป นิพพานอยู่ที่ไหนถามหาอะไร นั่น นรกอยู่ที่ไหน สวรรค์อยู่ที่ไหน พรหมโลกอยู่ที่ไหนถามหาอะไร มันจ้าไปหมดแล้ว หัวถึงหมดแล้ว ถามหาอะไร นี่ละพระพุทธรูปเจ้าท่านรู้อย่างนี้ ท่านไม่ถามใคร ตรัสรู้ขึ้นมาท่านไม่ต้องไปถามใคร ท่านแนในพระทัยหมดแล้ว สอนโลกตามความสัตย์ความจริง บาปมีท่านรู้แล้วเห็นแล้ว ท่านไม่ได้เอาป่าๆ ดงๆ มาสอนเรานะ บาปมีบุญมีนรกมีสวรรค์มีจ้าวอยู่ในหัวใจท่านหมดแล้ว ท่านเอาสิ่งที่มีที่เป็นมาสอนโลกนี่นะ ท่านไม่ได้ไปลูบๆ คลำๆ ที่ไหนมาสอนโลก เพราะฉะนั้นจึงแม่นยำเรียกว่า สวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบแล้วด้วยความเห็นชอบทุกอย่างของพระองค์เอง

นั่นละที่นี้เวลามันเข้าสู่ใจแล้ว ที่นี้เรื่องปริยัติกับปฏิบัติ ปริยัติมันวิ่งเข้ามาหัวใจนี่นะ มาแน่นอนๆ ในนี้ ผางเลย นิพพานอยู่ที่ไหนถามหาอะไรเท่านั้นเอง เพราะฉะนั้นการสอนโลกนี้ เวลาเรียนเราก็บอกอย่างนี้ละสงสัยตลอด พอมาภาคปฏิบัติรู้ตรงไหนหายสงสัยๆ รู้เต็มสัดเต็มส่วนหายสงสัยโดยสิ้นเชิงไม่มีอะไรเหลือเลย แล้วสิ่งที่พระองค์แสดงไว้แล้วนั้นไม่มีผิดมีเพี้ยนเลย มีแต่พวกคนตาบอดมันไปเที่ยวลบล้างๆ ว่าบาปไม่มี บุญไม่มี นรกไม่มี สวรรค์ไม่มีไปอย่างนั้นละ ที่นี้มันก็ทำตั้งแต่บาปแต่กรรมโดนแต่นรกๆ ทั้งนั้น ทิวาไม่มีๆ ก็ผู้ตาสว่างคือ โลกวิทู พระพุทธรูปเจ้าทรงเห็นแล้วบอกแล้วมันยังไม่ฟังมันก็ไปโดนเอานะซิ พวกที่มันจะไปโดนก็พวกตื้อๆ พวกเรานี้ละไม่ยอมฟังเสียงอรรถเสียงธรรม ฟังแต่เสียงกิเลสลากมันไปตกนรกหมกไหม้

นี่เราพูดเรื่องธรรมทำทายเป็นอยู่ตลอดเวลาความจริงของธรรม เหมือนกิเลสออกทำทายเป็นเวลานี้ กิเลสก็ออกทำทายเป็นเดียว โลกทั้งหลายเป็นบ้ำกับกิเลส จนกระทั่งจะไม่มีป่าช้า มันเพลินจนเกินเนื้อเกินตัวเป็นบ้าไปเลย จนไม่มีป่าช้าทั้งๆ ที่จะตายเหมือนโลกเขานั้นแหละ แต่มันไม่ได้สนใจในความตาย มีแต่จะให้ได้อย่างนั้นให้ได้

อย่างนี้ให้ได้สนใจ เป็นเรื่องของกิเลสให้ได้ทั้งนั้นนะ แต่มันไม่ได้ กิเลสหลอกไป
 อยากรู้ก็ตกเหวตกบ่อไปหมดนั่นละ คนมั่งคนมีดีเด่นขนาดไหนกิเลสมันซมกัสนะ โอ๊ย
 เขาดีอย่างนั้นเขามั่งมีอย่างนี้ เขามียศถาบรรดาศักดิ์อย่างนั้นอย่างนี้ พวกที่ไม่ได้ก็เดิน
 ไปตามเขาๆ นี่ละกิเลสหลอกกิเลสเป็นอย่างนั้น สายตาของธรรมดูจำเห็นหมดเลย
 พวกนี้พวกบ้าขี้ขยำมูตรคูด พวกลาภพวกยศสรรเสริญเยินยออะไร มีแต่พวกมูตร
 พวกคูดเป็นอาหารอันโอชะของกิเลสหลอกคน สายตาของธรรมดูแล้วก็เหมือนเราดู
 สัตว์ที่มันกินมูตรกินคูดนั่นแหละดูเอา นั่นละสายตาของธรรม ท่านจึงสลตสังเวชนะ

พอพูดมาสมัยปัจจุบันนี้แล้วมันก็อดไม่ได้เรา เขาจะตัดคอเราตัดไป.เพราะเรา
 เอาความจริงออกพูด รู้จริงเห็นจริงตามนี้เราพูด เวลานี้กำลังเป็นบ้าโลกสงสารเรา
 เฉพาะอย่างยิ่งผู้ปกครองบ้านเมืองตั้งแต่ชั้นสูงลงมาคือตั้งแต่รัฐบาลลงมา เวลานี้
 รัฐบาลของเรากำลังเป็นบ้าหนัก ฟังนะรัฐบาลฟัง มันกำลังเป็นบ้าหนักบ้าเมาหมัด
 รัฐบาลเมาหมัด ถูกกิเลสมันตีเอาๆ ความโลภตีเอา ความโกรธตีเอา ราคะตีเอา
 มันเมาหมัด มันก็ตีมันอยากได้อันนั้นให้อันนี้ ใครมาผ่านหน้าไม่ได้ เรียกว่ามันเก็บ
 หมด สंहारหมดฆ่าหมด ใครไปพูดอะไรถ้าไปเฉียดกิเลสตัวใหญ่ๆ โตะๆ ด้วยแล้ว
 อย่างน้อยมันหาเรื่องฟ้อง ฟ้องเรื่องนั้นฟ้องเรื่องนี้เข้าใจไหม แล้วจะปรับเท่านั้น
 ล้านเท่านั้น นี่เห็นไหมกิเลสไปผ่านมัน

ธรรมไปผ่านไม่ได้นะ ใครพูดเป็นธรรมมามันจะถือผู้เป็นธรรมนั้นว่า เป็นข้าศึก
 ต่อมันคือกิเลสเข้าใจไหม เวลานี้กำลังเป็นบ้ารัฐบาลเรา เอ้า เอาหลวงตาบัวไปฆ่า ธรรม
 ของพระพุทธเจ้าสอนโลกมาตั้งกับตั้งกัลป์ เรานำมาสอนโลกด้วยความจริงของเรา จะ
 ผิดไปไหน เพราะฉะนั้นเราจึงบอกอย่าเมาหมัดนะรัฐบาลเรา เวลานี้รัฐบาลเรากำลังเมา
 หมัดนะ กิเลสต่อยเอาๆ ความโลภต่อยเอา ความโกรธต่อยเอา ราคะต่อยเอา บ้า
 ยศบ้าลาภต่อยเอา มันกำลังเป็นบ้ายศบ้าลาภมันเมาหมัดเข้าใจไหม พวกเหล่านี้ตีเอาๆ
 มันไม่รู้ตัวนะ ยังเมาหมัดอยู่นั่นละ เพลินกับเมาหมัดเดี๋ยวนี้ละ ธรรมดูมันรู้หมดนี่จะว่า
 ไง

ประชาชนเดือดร้อนวุ่นวายทั่วประเทศไทย เพราะรัฐบาลเมาหมัด เวลานี้รัฐบาล
 กำลังเมาหมัดที่เดี๋ยวนะ ใครสอดเข้ามาไม่ได้ เขาพูดตามหลักความจริงเพื่อบ้านเพื่อ
 เมืองด้วยกันแล้วหาเรื่องใส่เขาทันที หาเรื่องนั้นเรื่องนี้ อย่างน้อยฟ้อง จะปรับเท่านั้น
 ล้านเท่านั้นปรับเงินนะ อย่างหนึ่งพอเก็บแเงไหนเก็บเลย พวกนี้พวกเปรตพวกเมา
 หมัด มันฆ่าประชาชนราษฎรตาตาๆ ที่เขาพูดเป็นธรรมมันไปตามฆ่าหมดละพวกนี้
 หมดลัษหมัดแจ้ง ฆ่าที่ลัษที่แจ้ง อุบายต่างๆ ร้อยส้นพันคมไม่มีใครเกินรัฐบาลเมาหมัด
 ถ้าไม่เมารัฐบาลตั้งมากที่ตั้งรัฐบาลแล้วไม่เห็นเป็น เขาปกครองบ้านเมืองไป จะมีต่าหนี

เตียนบ้างก็เป็นธรรมดาดีกับชั่วแฝงกัน แต่เนื้อมันมีแต่ชั่วละชิ จะเหยียบคนทั้งประเทศ ให้อยู่ในเงื้อมมือของตัวเองเพียงคนเดียว นี่ละเรียกว่ารัฐบาลเมฆหมัดเข้าใจไหม

เราขอปิดบทบาทนะรัฐบาลเรา ใครเป็นหัวหน้ารัฐบาล คุณทักษิณ คุณทักษิณก็เป็นลูกศิษย์ของหลวงตาบัวมันฟังหลวงตาบัวเมื่อไรเดี๋ยวนี มันจะฟาดหลวงตาบัวให้เมฆหมัด ดีไม่ดีมันเมฆหมัดมันจะตกรรณะ เราส่งสารทักษิณเรา กลัวมันจะตกรรกทั้งเป็น เราจึงเตือนไว้อย่าเมฆหมัดเกินไปนะ ได้มาเท่าไรๆ ก็ประสากระดากไอ้หลังลาย มีเท่าไรๆ ก็กระดากเสกสรรขึ้นมาเป็นไอ้หลังลาย มันก็มาเป็นข้าศึกต่อโลก เดี๋ยวนีรัฐบาลเราที่กำลังเป็นฟินเป็นไฟต่อโลกทั้งหลายนี้ก็คือไอ้หลังลายนี้ตัวใหญ่ๆ เข้าใจไหม มันไปหาจ้างหาวานเงินหว่านล้อมไปหมดเลย ไปที่ไหนถ้าพวกปลาตัวโง่จะกินไอ้หลังลายที่มันไปหว่านล้อม จ้างคนนั้นจ้างคนนี้ราชการหน่วยราชการต่างๆ มันเอาเงินไปโปะๆ ให้ไปตามอำนาจของมัน ไอ้หลังลายตัวสำคัญมากนะ เสริมไอ้เมฆหมัดได้ดี เข้าใจไหม ตัวเมฆหมัดกับไอ้หลังลายเข้ากันได้ดี

นี่เราเตือนรัฐบาลของเรา เราไม่ชมเวลานี้นะรัฐบาลเรา เพราะหาสิ่งที่จะชมมีน้อยมาก สิ่งที่จะเป็นภัยต่อชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์นี้เต็มในรัฐบาลชุดนี้ทีเดียว ฟังซิใครพูดออกมา เรามีหูฟังด้วยอรรถด้วยธรรม มีตาเราก็ดูกิจการทำทางแสดงออก ยังไงๆ เราฟัง สายตาของธรรมเป็นสายตาที่ไม่ลำเอียง พูดตามสิ่งที่มีที่เป็นไม่หาเรื่องหาราว นี่หนาหนาตาประเทศไทยร้อนทั้งประเทศ ก็เพราะรัฐบาลทำอย่างนั้นรัฐบาลทำอย่างนี้ นี่ก็กำลังฟ้องพวกคนตาดำๆ ก็ถูกรัฐบาลนั้นแหละประชาชนทั้งแผ่นดิน มันบัตชบเอานักหรือรัฐบาลไปหาฟ้องลูกของตัวเอง ฟ้องคนนั้นจะปรับเท่านั้นล้านเท่านั้น ล้าน ฟ้องคนนี้ปรับเท่านั้นล้าน ถ้าพอเก็บได้มันเก็บเลยนะ ไม่พอเก็บมันก็ฟ้อง หาอุบายวิธีทรมาน อย่าให้ปริปากออกมาพูดได้

รัฐบาลนี้เก่งเลยโลกไปแล้วเข้าใจไหม เหนือเรือนจำเหนือตารางเหนือบาปเหนือกรรมไปหมดแล้ว ใครอย่ามาแหยมถ้าไม่อยากจะตายว่างั้นพูดง่าย ๆ นี่จึงเรียกว่ารัฐบาลเมฆหมัดเข้าใจไหม ถ้าธรรมจับเข้า ให้รู้ตัวบ้างนะ ประชาชนทั้งประเทศเขามีหัวใจเหมือนกัน ผิดถูกชั่วดีปิดไม่อยู่ เจ้าของเองเป็นผู้ทำปิดได้ยังไงก็รู้ยู่ว่าตัวทำกระเทือนผู้ใดเขาก็ทราบทั่วหน้ากัน จึงควรพิจารณา วันนี้เราขอปิดบทบาทรัฐบาล อย่าเตลิดเปิดเปิงรัฐบาลของเมืองไทย ให้เห็นใจพี่น้องชาวไทยเราที่เขาไปหย่อนบัตรทั่วประเทศเขตแดน ต้องถูกบังคับบัญชาให้ไปหย่อนบัตร หย่อนบัตรหากคนดีเขาก็หย่อนบัตรให้ได้คนดี

หย่อนบัตรไปโดนใครเข้าละ เขาเข้าใจว่าเป็นคนดีคุณทักษิณ ชินวัตร นี่นะ เขายกขึ้นให้เป็นรัฐบาล แต่เวลานี้คุณทักษิณ ชินวัตร นี้ถูกตำหนิติเตียนทั่วโลกทั่วสงสารใน

แดนไทยเรา ไม่ค่อยมีใครที่จะชมเลย ทำแหวกแนว รัฐบาลไหนไม่ทำ รัฐบาลนี้ทำได้ๆ อย่างหน้าด้านหน้าหนา มันหน้าหนาแล้วรัฐบาลเรา แล้วคุณทักษิณนี่เป็นลูกศิษย์หลวงตาบัวด้วย หลวงตาบัวก็เลยกลายเป็นคนหน้าหนาเหมือนกัน จึงรีบเตือนลูกศิษย์เราอย่าหน้าหนานะ อาจารย์ก็จะได้น้ำบางไปบ้าง เตียวนี้อาจารย์ก็หน้าหนาทนเขาตำหนิติเตียน เขาตำหนิติเตียนลูกศิษย์ก็มาโดนอาจารย์ หลวงตาบัวก็หน้าหนาไปด้วยเลยไปด้วย หลวงตาบัวก็เมาหมัดไปด้วย

เอาละพูดเพียงเท่านี้ เตือนทางรัฐบาลเรา อย่าคอยฟังให้เขามาต่อสู้อะไรเพื่อเอาชัยชนะของเขาไม่เป็นประโยชน์อะไรเลย มีแต่ความล้มจมทั้งนั้น ให้เราชนะหัวใจของโลกด้วยความเป็นธรรม อันนี้เป็นสง่าราศีมาก แต่เอาชนะเขาด้วยกำลังวังชา ศาสตร์อาวุธอำนาจบาตรหลวงป่าๆ เกื่อนๆ นี่ใช้ไม่ได้อย่านำมาใช้นะรัฐบาล ไตยีนหรือยังรัฐบาลทักษิณลูกศิษย์หลวงตาบัวนะ ไตยีนหรือยัง อย่าเอามาใช้อย่างนี้นะ เอาละพอ

เมื่อวานคุณสนธิพูดก็ฟังดี เราก็มอฟังนี่ละ ฟังดีเป็นประโยชน์ นี่ละเขาพูดเพื่อชาติจริงๆ เขาพูดด้วยตามหลักความเป็นจริงอย่างนี้ แต่ในขณะที่เดียวกันเขาก็เป็นภัยสำหรับเขาเองด้วย พวกเปรตพวกผีมันเมาหมัดเข้าใจไหม มันตีตะไปเลยละคนเมาหมัด ตีตะฆ่าตะไปเลยละเมาหมัด จึงเรียกว่าคนเมาหมัด เอาละเลิกกัน วันนี้ไม่พูดอะไรละ คุณสนธิพูดเรียบร้อยแล้วเมื่อวาน เขาพูดด้วยความถูกต้องทุกอย่างไม่มีที่ติเลยละ พูดในนามพี่น้องทั่วประเทศละ ถูกต้อง เขาพูดเอาหลักเอาเกณฑ์มาพูดเลย เขาไม่หาสู่มี่สู่มหัวพูดนี่นะ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz